

נדמה לי דווקא שאני טוען לזכותו של ריאליוס
אמיתי נגד מיתולוגיה שהיא בעת-ובעונה-אחת
בלתי-הגיונית ונושאת-סכנת-מוות, ונגד ניהיליזם
שהוא רומנטי, בין שיהיה בורגני ובין שיתמר
להיות מהפכני. לאמיתו של דבר הריני רחוק
מחיות רומנטיקן ואני מאמין בצורך בסדר
ומשטר. איני אומר אלא זאת שלא ייתכן לדבר
על סדר כלשהו סתם. ומפתיע יהיה הדבר אם
הסדר הדרוש יובא לנו על-ידי החברה הזאת
המסוכסכת, או מצד שני, על-ידי הדוקטרינרים
הללו המכריזים על עצמם שהם משוחררים מכל
הדינים ומכל הרתיעות.

(אלבר קאמי: האמן ותקופתו)